HARUKİ MURAKAMİ
TUHAF KÜTÜPHANE
İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

HARUKİ MURAKAMİ

TUHAF KÜTÜPHANE

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim

TUHAF KÜTÜPHANE

Orijinal adı: Fushigina Toshokan

Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

1. baskı / Aralık 2016
7. baskı / Ocak 2017 / ISBN 978-605-09-3883-8
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

İllüstrasyonlar: © Dumont Buchverlag Köln
İllüstratör: Kat Menschik
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMİ

TUHAF KÜTÜPHANE

Çeviren:
Ali Volkan Erdemir

1

Kütüphane her zamankinden daha sessizdi.

O gün yeni deri ayakkabılarımı giymiştim. Gri yer döşemesi üzerinde yürürken, gacır gucur diye tok sesler çıkıyordu ayaklarımdan. Benim ayak sesim değildi sanki. Yeni ayakkabıların çıkardığı sese alışmam hep zaman alırdı.

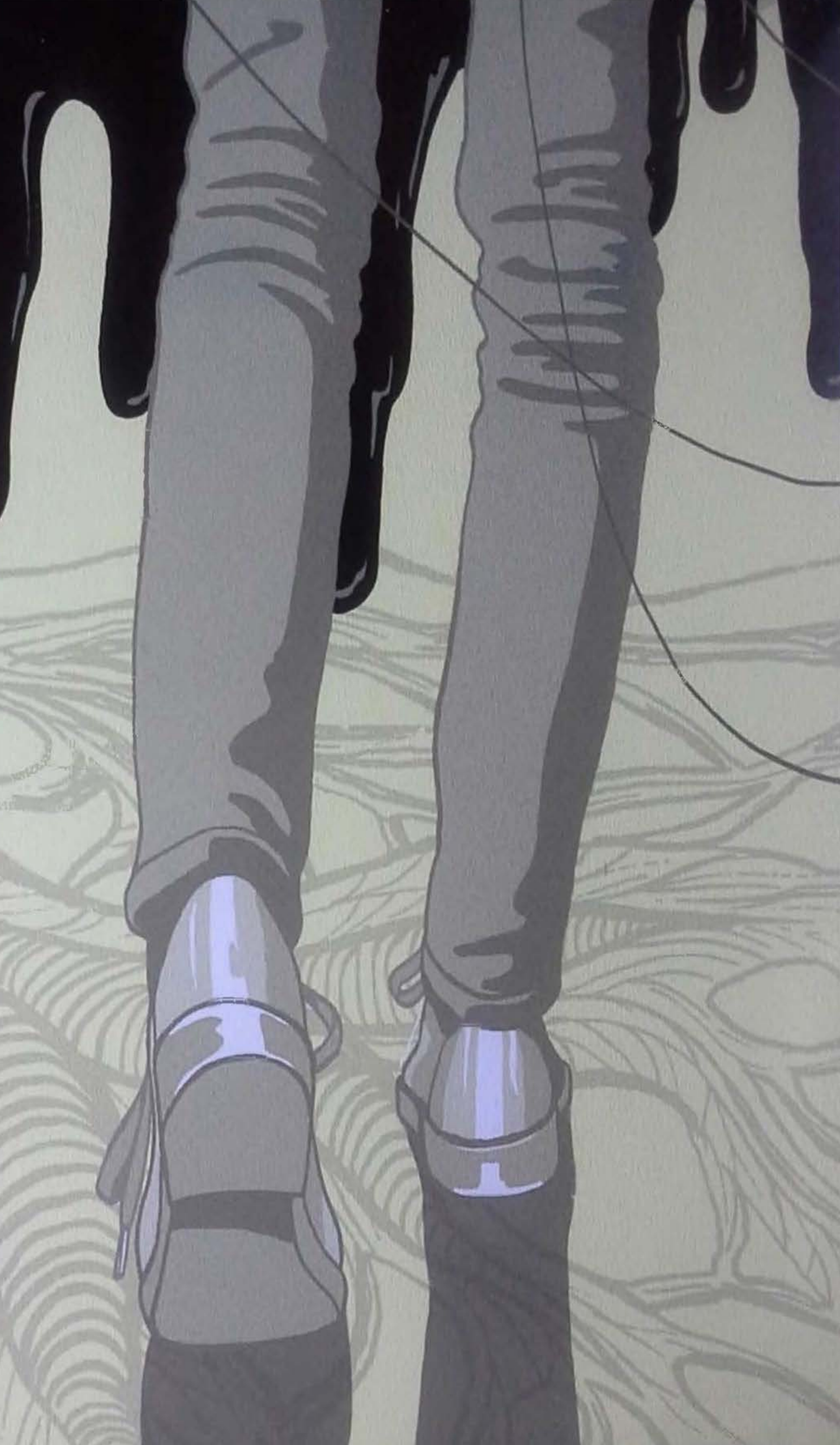
Ödünç verme masasında daha önce görmediğim bir kadın oturmuş, kalın bir kitap okuyordu. Çok da enliydi okuduğu kitap. Sanki sağ gözüyle sağdaki sayfayı, sol gözüyle de soldaki sayfayı okuyor gibi görünüyordu.

"Affedersiniz" diye seslendim.

Kitabı pat diye kapatıp masanın üzerine koydu, sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Bu kitapları geri vermeye gelmiştim" dedim. Elimdeki iki kitabı masanın üzerine koydum. Birinin adı *Denizaltı Nasıl Yapılır?*, diğerininki *Bir Çobanın Anıları*'ydı.

Kütüphaneci kadın kitapların ön kapaklarının iç taraflarına bakıp ne zaman ödünç verildiklerini kontrol etti. Elbette zamanında getirmiştim. Her zaman vaktinde getirirdim, gün ve saat kurallarına titizlikle uyan biriyimdir ben. Çünkü annem bana böyle öğretmişti. Çobanlar da tıpkı böyledir. Eğer bir çoban saat kurallarına uymazsa, koyunların başına olmadık şeyler gelebilir.

Kadın, ödünç verme kartına "teslim edildi" damgasını gösterişli bir hareketle vurduktan sonra tekrar kitabını okumaya döndü.

"Aradığım bazı kitaplar da vardı" dedim.

"Merdivenden inip sağa dön" dedi kadın başını kaldırmadan. "Sonra dosdoğru devam et, 107 no.'lu oda."

2

Uzun merdivenden inip sağa döndüm, loş koridor boyunca yürüdükten sonra karşıma kapı etiketinde 107 yazan oda çıktı gerçekten de. Bu kütüphaneye defalarca gelmiştim ancak bir bodrum katı olduğunu ilk kez görüyordum.

Kapıyı çok alışıldık bir şekilde tıklatmama rağmen, sanki beyzbol sopası ile cehennemin kapısına vurulmuş gibi bir ses çıktı. Uğursuz ses koridorda yankılandı. Arkamı dönerek oradan kaçıp gitmek istedim. Ama kaçıp gidemedim. Terbiyem el vermemişti. Kapıyı çalınca içeriden cevap gelene dek bekle, diye öğretmişti annem.

İçeriden, "Giriniz" diye bir ses geldi. Alçak ama net duyulan bir sesti.

Kapıyı açtım.

Odanın ortasında eski, küçük bir masa yer alıyordu. Masanın ardında ise ufak tefek, yaşlı bir adam oturuyordu. Yüzünde, sanki sinekler konmuş gibi si-

yalı noktalar vardı. Yaşlı adamın saçları dökülmüştü, kalın camlı bir gözlük takıyordu. Tam kel değildi; beyaz saçları başının iki yanına yapışmıştı, bir yanardağ püskürmesinin ardından dağın görünüşünü çağrıştırıyordu.

"Hoş geldiniz küçük bey" dedi yaşlı adam, "ne istemiştiniz?"

"Bir kitaba bakıyordum da" diye yanıtladım çekingen bir sesle, "ama meşgul olduğunuzu görüyorum, başka bir zaman yine..."

"Yoo, meşgul falan değilim" dedi yaşlı adam, "hem bu benim işim. Hangi kitabı arıyordunuz acaba?"

Yaşlı adamın konuşma tarzı çok tuhaftı. Yüzünün de konuşmasından eksik kalır yanı yoktu. Kulaklarında birkaç kıl uzamıştı. Çene derisi de, patlamış bir balon gibi aşağıya sarkmıştı.

"Ne tür bir kitap arıyorsunuz acaba küçük bey?"

"Osmanlı İmparatorluğu'nda vergi tahsil sistemi üzerine" deyiverdim.

Yaşlı adamın gözleri parladı. "Öyle mi? Osmanlı İmparatorluğu'nda vergi tahsil sistemi üzerine demek. Çok ilginç bir konuymuş."

3

Kendimi son derece rahatsız hissetmiştim. Doğrusunu söylemem gerekirse, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki vergi tahsil sistemi ile ilgili özellikle bir şeyler öğrenmek istiyor değildim. Okuldan dönerken gelmişti aklıma, Osmanlı İmparatorluğu'nda vergi nasıl tahsil ediliyordu acaba, diye. Annem çocukluğumdan beri, bilmediğin bir şey olduğunda hemen kütüphaneye gidip araştırma yap diyerek eğitmişti beni.

"Önemli değil" dedim, "illa gerekli bir şey değil zaten, üstelik çok da uzmanlık konusu."

Bir an önce o huzursuz edici odadan çıkıp gitmek istiyordum.

"Saçmalama!" dedi yaşlı adam huysuzlanarak. "Burada Osmanlı İmparatorluğu'nda vergi tahsil sistemi üzerine yazılmış birçok kitap bulunur. Kütüphanemizle dalga geçmek mi senin niyetin, ha küçük bey?"

"Hayır, öyle bir niyetim yok" dedim şaşırmış bir halde. "Dalga geçmek mi, hiç olur mu öyle şey!"

"O halde burada uslu uslu bekle bakalım."

"Peki" dedim.

Yaşlı adam sarsak sarsak sandalyesinden kalktı, odanın dibine gidip demir kapıyı açtı ve kapının ardında kayboldu. Orada on dakika kadar durup yaşlı adamın dönüşünü bekledim. Lamba siperliğinin etrafında birkaç kara böcek uçuşuyordu.

Yaşlı adam kucağında üç kalın kitapla geldi. Her biri korkunç şekilde eskiydi, odaya eski kâğıt kokusu yayıldı.

"Bak işte burada" dedi yaşlı adam. *Osmanlı İmparatorluğu'nda Vergi Tahsili Üzerine*, *Bir Osmanlı Vergi Tahsildarının Güncesi* ve *Osmanlı İmparatorluğu'nda Vergi Toplanmasına Karşı Ayaklanmalar ve Ayaklanmaların Bastırılması*. Hepsi burada."

"Çok teşekkür ederim" dedim nazikçe. Sonra üç kitabı da alıp odadan çıkmak için kapıya yöneldim.

Yaşlı adam arkamdan seslendi. "Dur bakalım, bekle. O üçü de kütüphane dışına çıkarılması yasak kitaplar."

4

Bakınca gerçekten de her kitabın sırtında, *ödünç verilmez* yazılı kırmızı şerit olduğunu gördüm.

"Okumak istiyorsan, içerideki odada okumak durumundasın."

Kol saatime baktım. Saat beşi yirmi geçiyordu.

"Evet ama, kütüphanenin kapanma zamanı yaklaştı, hem akşam yemeğine gecikirsem annem benim için endişelenir."

Yaşlı adamın gür kaşları çatıldı. "Kapanış saati falan sorun değil. Ben tamam diyorsam, tamam-

dır. Yoksa bu iyi niyetli davranışım hoşuna gitmedi mi? Ben ne diye o ağır kitapları, üstelik üçünü birden kucaklayıp getirdim? Ha? Hareket etmiş olmak için mi?"

"Çok özür dilerim" dedim. "Size zahmet olsun istememiştim. Kitapların kütüphaneden çıkarılmasının yasak olduğunu bilmiyordum ki."

Yaşlı adam gürler gibi öksürüp kâğıt mendile *balgam* gibi bir şey tükürdü. Yüzündeki siyah noktalar, kapıldığı öfke yüzünden kıpır kıpır hareket ediyordu.

"Bilip bilmemen sorun değil" dedi yaşlı adam. "Ben senin yaşlarındayken, sırf kitap okuyabilmek bile bir mutluluktu. Vakit geç olmuşmuş, akşam yemeğine gecikecekmişsin, ne kadar da havadan sudan bahanelerle mızmızlanıp duruyorsun sen öyle."

"Peki, anladım. Burada oturup yarım saat okuyayım" dedim. Birilerine hayır demek konusunda beceriksiz olmuşumdur hep. "Ancak daha fazla kalmam mümkün değil gerçekten. Küçüklüğümde, yolda yürürken iri, siyah bir köpek ısırmıştı beni, o günden beridir ne zaman eve birazcık geç kalsam, annem tuhaf davranmaya başlar."

Yaşlı adamın suratında hafif bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Demek kalıp okuyacaksın, öyle mi?"

"Evet. Kalıp okuyacağım. Yarım saat sadece..."

"O halde, bu tarafa" diye bana yolu gösterdi yaşlı adam. Kapının ardındaki koridor loştu. Söndü sönecek gibi duran bir ampulden titrek bir ışık yayılıyordu.

5

"Beni takip et" dedi yaşlı adam.

Az ileride koridor sağa ve sola doğru ikiye ayrılıyordu. Yaşlı adam sağa döndü. Kısa bir süre ilerledikten sonra koridor yine sağa ve sola doğru ikiye ayrıldı. Yaşlı adam bu kez sola döndü. İkiye ayrılmalar, dönemeçler ardı ardına çıkıyordu karşımıza, yaşlı adam her seferinde hiç düşünmeden önce sağa dönüp ilerliyor, sonra sola dönüp yürümeye devam ediyordu. Bazen başka bir kapıyı açtığı ve farklı bir koridora girdiğimiz de oluyordu.

Kafam feci karışmıştı. Nasıl oluyordu da bir şehir kütüphanesinin bodrum katında böylesine büyük bir labirent bulunabiliyordu? Çok tuhaf bir durumdu bu. Şehir kütüphanelerinin bütçeleri hiçbir zaman yeterli olmazdı ki, küçük bir labirent yapmaya bile elvermezdi. Yaşlı adama bununla ilgili soru sormayı düşündüm ancak bana yeniden bağırmasından korkup vazgeçtim.

Nihayet labirentin sonuna geldik, en uçta büyük, demir bir kapı göründü. Kapının üzerinde, "Okuma

Odası" yazılı bir tabela asılıydı. Ortalık, gece yarısı mezarlık ne kadar sessiz olursa o kadar sessizdi.

Yaşlı adam cebinden bir anahtar destesi çıkardı, şakır şukur sesler arasında bir tanesini seçti. Büyük, eski tarz bir anahtardı bu. Sonra kapı deliğine o anahtarı soktu ve yüzüme manalı bir şekilde baktıktan sonra anahtarı sağa çevirdi. Tak diye bir ses çıktı. Kapı açılırken de, gırrrç diye son derece tedirgin edici bir ses duyuldu.

"Evet, eveet" dedi yaşlı adam, "girsene."

"Buraya mı?"

"Aynen öyle."

"İyi de zifiri karanlık içerisi" diye karşı çıktım. Kapının ardı, uzaya açılan bir delik kadar karanlıktı.

6

Yaşlı adam bana doğru döndü ve sırtını iyice dikleştirdi. Sırtını dikleştirince, birden devasa bir adam halini aldı. Uzun, beyaz kaşlarının altında gözleri, alacakaranlıktaki bir keçinin gözleri gibi parladı.

"Sen önemli önemsiz hiç ayrım gözetmeden her şeyden şikâyet eden karakterde biri misin?"

"Hayır, öyle biri değilim. Bana göre..."

"Kes sesini!" diye çıkıştı yaşlı adam. "Ona buna mazeret bulup insanların iyi niyetlerini hiçe sayanlar, insanlığın yüz karasıdır."

"Affedersiniz" diye özür diledim. "Peki, içeri giriyorum."

Neden hep asıl düşündüğümün tersini söylüyor ve yapıyordum acaba?

"İçeri girer girmez bir merdiven çıkacak karşına" dedi yaşlı adam. "Aşağı inerken tökezleyip düşmemek için parmaklığa tutun."

Öne geçip ilerledim. Yaşlı adam arkamdan kapıyı kapatınca, etraf zifiri karanlığa büründü. Kapının kilitlenme sesi geldi.

"Kapıyı neden kilitlediniz?"

"Bu kapıyı hep kilitli tutarız, kurallar gereği."

Ne diyebilirdim ki? Upuzun bir merdivendi. Öyle uzundu ki bu haliyle ta Brezilya'ya kadar gidiyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Duvar boyunca uzanan parmaklık öyle paslıydı ki pul pul kabarmıştı. İçerisi tamamen karanlıktı; tek bir ışık bile sızmıyordu.

En sonunda, merdivenin bittiği yerde zayıf bir ışık göründü. Cılız bir ampul ışığıydı bu, ancak uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra gördüğüm ilk ışık olunca, o kadarı bile gözümü kamaştırdı. Odanın iç tarafından biri bana doğru yaklaştı ve elimi tuttu. Koyun kılığında küçük bir adamdı bu.

"Hoş geldin" dedi Koyun Adam.

"Hoş bulduk, merhaba" dedim.

7

Koyun Adam, üzerine gerçek bir koyun postu geçirmişti. Tüm bedenini kaplayan postun yalnızca yüz kısmında bir açıklık vardı ve oradan dost canlısı iki göz bana bakıyordu. Bu kıyafet ona çok yakışmıştı.

Koyun Adam bir süre yüzüme baktıktan sonra, elimdeki üç kitaba çevirdi bakışlarını.

"Yoksa sen buraya kitap okumaya mı geldin?"

"Evet, öyle" diye yanıtladım.

"*Gerçekten* buraya kitap okumaya mı geldin?"

Koyun Adam'ın soru sorma tarzı çok tuhaftı. Ağzımda bir şeyler geveledim.

"Doğru düzgün cevap ver" dedi yaşlı adam emredercesine. "Kitap okumak için geldin buraya değil mi? Ha? Hemen cevap ver."

"Evet. Kitap okumak için geldim buraya."

"Duydun mu?" dedi yaşlı adam, zafer kazanmış edasıyla.

"Ama efendim" dedi Koyun Adam, "o daha bir çocuk."

"Kes sesini!" Yaşlı adam aniden pantolonunun arka cebinden küçük bir söğüt dalı çıkarıp pat diye Koyun Adam'ın yüzüne vurdu. "Derhal okuma odasına götürüyorsun onu."

Koyun Adam'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ama çaresiz, elimi tuttu. Söğüt dalının denk geldiği

yer, dudağının kenarı kızarmıştı. "Haydi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Okuma odasına. Sen kitap okumaya gelmemiş miydin?"

Koyun Adam önümde, dar koridorda yürüdük. Yaşlı adam da ardımdan geliyordu. Koyun Adam'ın giydiği kostümün arka kısmında kısa bir kuyruk da vardı, adım attıkça sarkaç gibi sağa sola salınıyordu.

"Evet, eveet" deyip koridorun sonunda durdu Koyun Adam. "İşte geldik."

"Durun biraz Bay Koyun Adam" dedim. "Burası bir hücre değil mi?"

"Evet, öyle" diye onayladı Koyun Adam.

"Kesinlikle öyle" dedi yaşlı adam.

8

"Bana böyle söylememiştiniz" dedim yaşlı adama, "okuma odasına gidiyoruz dediğiniz için buraya kadar geldim ben."

"Kandırdı seni" dedi Koyun Adam.

"Kandırdım seni" dedi yaşlı adam.

"Bunu nasıl..."

"Hişşt, sus bakayım" dedi yaşlı adam, cebinden söğüt dalını çıkarıp salladı. Hemen sustum. O şeyle yüzüme vurulmasını hiç de istemezdim doğrusu.

"Tartışma, sus ve gir şuraya. Üç kitabı da oku, tek bir satır atlamadan yazılanların tümünü ezberle" dedi yaşlı adam. "Bir ay sonra sınava sokacağım seni. Eğer yazan her şeyi tamamıyla ezberlemişsen seni serbest bırakacağım."

"Böylesine kalın üç kitabı nasıl ezberleyeyim? Mümkün değil. Hem evde annem benim için endişelenmeye..."

Yaşlı adam dişlerini göstererek, söğüt dalını yeniden savurdu. Ben yana çekilince dal Koyun Adam'ın yüzüne çarptı. Daha da öfkelenen yaşlı adam, bir kez daha vurdu Koyun Adam'a. Feci bir durumdu.

"Hücreye tık şunu" dedi yaşlı adam, sonra yürüyüp gitti.

"Canın yandı mı?" diye sordum Koyun Adam'a.

"Dert etme, ben çoktan alıştım bunlara" dedi Koyun Adam, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Bunları bırakalım da, şimdi seni içeri sokmam gerek."

"Ya, 'Hayır, girmek istemiyorum' dersem, ne yaparsın?"

"O zaman bana daha şiddetli vurur."

Koyun Adam'a acımıştım, uslu uslu hücreye girdim. Hücrede basit bir yatak, masa, lavabo ve sifonlu tuvalet vardı. Lavaboda diş fırçası ile bardak bulunuyordu. Hiçbiri de pek temiz görünmüyordu. Diş macunu hiç sevmediğim çilek tadında olandandı. Koyun Adam masa lambasının düğmesiyle oynu-

yor, durmadan açıp kapatıyordu. Sonra bana bakarak gülümsedi.

"Pek de fena sayılmaz, değil mi?"

9

"Günde üç kez yemek getireceğim sana. Öğleden sonra üçte ise atıştırmalık olarak tatlı çörek vereceğim" dedi Koyun Adam. "Tatlı çörekleri ben pişiriyorum; çıtır çıtır ve çok lezzetli olurlar."

Tatlı çörek en sevdiğim yiyeceklerdendi.

"Şimdi ayağını kaldır bakalım."

Ayağımı kaldırdım.

Koyun Adam yatağın altından ağır görünen demir bir top çıkardı, ucundaki zinciri ayak bileğime taktı ve kilitledi. Anahtarı, göğüs cebine koydu.

"Çok soğukmuş" dedim.

"Ne varmış yani, hemencecik alışırsın."

"Baksana Koyun Adam, gerçekten de burada bir ay geçirmek zorunda mıyım?"

"Anlaşılan öyle."

"Ama dediği gibi kitaplarda yazanları ezberlersem, bir ay sonra buradan çıkaracak beni, öyle değil mi?"

"Hayır, bunun olacağını sanmıyorum."

"Ee, o halde ne olacak bana?"

"Bunu söylemesi zor" dedi Koyun Adam, boynunu büküp.

"Rica ediyorum, gerçeği söyle bana, lütfen. Evde annem beni endişe içinde bekliyor."

"Açıkçası, başının tepesi testereyle kesilecek. Sonra beynin hapır hupur yenecek."

Öyle çok şaşırmıştım ki tek kelime edemedim. Ancak bir süre sonra konuşmayı başarabildim.

"Yoksa o yaşlı adam mı yiyecek beynimi?"

"Aynen öyle olacak" dedi Koyun Adam, istemeye istemeye.

10

Yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldım. Neden bunlar benim başıma gelmek zorundaydı ki? Oysa tek yaptığım, kitap ödünç almak için kütüphaneye gelmekti.

"O kadar da canını sıkma" dedi Koyun Adam, beni avutmak için. "Şimdi sana yemek getireceğim, sıcak yemek yersen keyfin de yerine gelir hemen."

"Baksana Koyun Adam" dedim. "Neden o yaşlı adam benim beynimi yemek istiyor ki?"

"Bilgiyle dolu beyin çok lezzetli olur çünkü. Yumuşacıktır. Aynı zamanda böyle topak topaktır."

"Demek bu yüzden bir ay boyunca beynime bilgi yüklememi istiyor, sonrasında yemek için?"

"Tam da dediğin gibi."

"Bu çok feci bir şey değil mi peki?" diye sordum. "Yani, beyni yenilecek kişi açısından?"

"Ama bu bütün kütüphanelerde yapılan bir şey. Hemen hemen tümünde yani."

Bunu duyunca hayrete düştüm. "Her kütüphanede yapılıyor muymuş?"

"Ee tabii, sadece bilgi sağlama yeri olsalardı, kütüphanelerin bundan ne kârı olurdu ki?"

"İyi de, testereyle baş kesip beyin yemek aşırıya kaçmak olmuyor mu?"

Koyun Adam'ın yüzünde, kafasının karıştığı-

nı gösteren bir ifade belirdi. "Diğer bir deyişle, senin şansın yaver gitmedi. Dünyada bazen olur böyle şeyler" dedi.

"Ama evde annem endişe içinde yolumu gözlüyor. Beni buradan gizlice salıveremez misin acaba?"

"Olmaz öyle şey. Eğer seni salarsam, ceza olarak bir küp dolusu tüylü kurtçuğun içine atar beni. On bin tane tüylü kurtçuğun olduğu büyük bir küpe, tam üç gün hapsedilirim."

"Korkunç" dedim.

"İşte bu yüzden seni buradan çıkaramam. Çok üzgünüm."

11

Koyun Adam gittikten sonra dapdaracık hücrede tek başıma kaldım. Sert yatağın üzerine yüzükoyun yattım ve tam bir saat boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım. Kara buğday anızıyla doldurulmuş mavi kılıflı yastığım gözyaşlarımdan sırılsıklam oldu. Ayak bileğime takılı demir top sanki bir ton ağırlığındaydı.

Kol saatime baktım, tam altı buçuğu gösteriyordu. Annemin akşam yemeğini hazırlayıp beni beklediği saatti bu. Şimdilerde annem saatine bakarak mutfakta dolanıp duruyor olmalıydı. Gece yarısı olduğu halde benim dönmediğimi görünce aklını kaçıracak gibi olurdu herhalde. Öyle bir anneydi çün-

kü o. Bir şey oldu mu hep kötü olanı, daha kötüsünü hayal ederdi. Kötü bir şeyler hayal etmediği zamanlarda ise kanepede oturup televizyon izlerdi; bu ikisinden birini yapardı işte hep.

Akşam saat yedide kapı vuruldu. Hafif bir vuruştu bu.

"Girin" dedim.

Kapıda bir anahtar döndü ve içeriye servis arabasını iterek bir kız girdi. Göz kamaştırıcı güzellikte bir kızdı. Benimle aynı yaşlarda görünüyordu. Elleri, kolları ve boynu, birazcık güç uygulansa çıt diye kırılıverecek kadar narindi. Düz, uzun saçları sanki erimiş değerli madenlerden tel tel çekilmiş gibi parlıyordu. Bir süre bana baktıktan sonra hiçbir şey demeden servis arabasındaki yemekleri alıp masanın üzerine dizdi. Güzelliği karşısında dilim tutulmuştu.

Yemekler çok leziz görünüyordu.

Denizkestanesi çorbası, Japon usulü İspanyol uskumrusu kızartması (ekşi kremalı), susam taneli beyaz kuşkonmaz, marul ve salatalık salatası, sıcak yuvarlak ekmek ve tereyağı. Tabakların her birinin üzerinden sıcak buhar yükseliyordu. Bunların dışında büyük bir bardakta da taze sıkılmış portakal suyu vardı. Bunları masaya yerleştirdikten sonra kız bana döndü ve el hareketleriyle konuştu: <Artık ağlamayı bırak. Yemeğini ye haydi.>

12

"Sen sesli konuşamıyor musun?" diye sordum kıza.

<Hayır, küçükken ses tellerimi tahrip ettiler.>

"Tahrip mi ettiler?" dedim hayretle. "Kim yaptı bunu?"

Kız bu sorumu yanıtlamadı. Tatlı bir şekilde gülümsedi sadece. Öylesine neşe saçan bir gülümsemeydi ki etrafımdaki havanın inceldiğini hissettim.

<Anla lütfen> dedi kız, <Koyun Adam kötü biri değil. İyi yüreklidir o. Ama yaşlı adamdan ödü kopuyor.>

"Elbette anlıyorum bunu" dedim. "Ne var ki..."

Kız yanıma geldi ve elini elimin üzerine koydu. Küçük, yumuşacıktı eli. Az kalsın kalbim ikiye bölünecekti.

<Soğumadan yemeğini ye> dedi kız. <Sıcak yemek sana güç verecek.>

Sonra kapıyı açtı, servis arabasını iterek odadan çıktı. Mayıs rüzgârı gibi hızlı ve hafifti hareketleri.

Yemek lezzetli olmasına lezzetliydi ama yarısı bile boğazımdan geçmedi. Eve dönmezsem annem endişelenmekten kendini alamayacaktı, sonra aklını yitirecek gibi olunca da evde beslediğim sığırcık kuşuna yem veremeyecek, kuşum da ölecekti.

Ama buradan nasıl kaçabilirdim ki? Ayağıma ağır bir demir top bağlıydı, kapı da kilitliydi. Hem kapının dışına çıkabilsem bile, labirent gibi uzun koridorda doğru yolu nasıl bulacaktım? İç çekip yeniden ağlamaya başladım. Ancak yatağa yatıp ağlayıp sızlamak bana hiçbir fayda sağlamayacaktı, kendimi toplayıp ağlamayı bıraktım, kalan yemeği de yedim.

13

Sonra masa başına geçip kitap okumaya karar verdim. Kaçış şansını yakalamak için öncelikle karşımdakinin güvenini kazanmalıydım. Uysal davranıp söylenenleri yapıyormuş gibi davranmalıydım. Aslında bunu yapmak benim için zor değildi. Çünkü ben eskiden beri uysal ve denileni yapan bir çocuktum.

Bir Osmanlı Vergi Tahsildarının Güncesi adlı kitabı elime aldım, okumaya başladım. Bu, Osmanlıca yazılmış zor bir kitaptı. Ne var ki tuhaf bir şekilde hiç güçlük çekmeden okuyabiliyordum. Dahası, okuduğum her sayfayı, tek kelime bile eksik kalmayacak şekilde ezberlemiştim de. Sanki beynim birden, okuduğum her şeyi emip içine çekmeye başlamış gibiydi.

Kitabın sayfalarını çevirirken, Türk vergi tahsil-

darı İbn Armut Hasir olmuştum, belimde eğri bir pala, İstanbul'da vergi toplamaya çıkmıştım. Meyve ve tavuk, sigara ve kahve kokuları sokağa ağır ağır akan bir nehir gibi yayılmıştı. Hurma ve mandalina satan seyyar satıcılar yol kenarında yüksek sesle bağırışıyorlardı. Hasir, sakin yapılı biriydi, üç karısı, altı çocuğu vardı. En az benim sığırcık kuşum kadar sevimli bir papağan besliyordu.

Akşam dokuz buçuğu biraz geçe, Koyun Adam sıcak kakao ve kurabiyelerle göründü kapıda.

"Bakın şuna, ne yapıyormuş, artık çalışıyormuş" dedi Koyun Adam. "Ama biraz ara verip sıcak kakao iç haydi."

Kitap okumaya ara verdim, sıcak kakao içip kurabiye yedim.

"Baksana Koyun Adam" dedim, "az önceki o güzel kız da kimdi öyle?"

"Ne? Hangi güzel kız?"

"Akşam yemeği getiren kızı diyorum."

"Çok garip" dedi Koyun Adam, boynunu bir tarafa bükerek. "Akşam yemeğini buraya getiren bendim. O sırada sen yatakta uzanmış ağlıyordun. Ben gördüğün gibi sadece Koyun Adam'ım, güzel bir kız falan değilim."

Öyleyse rüya mı görmüştüm ben?

14

Ne var ki ertesi akşamüzeri, o gizemli kız yeniden çıkageldi. Bu kez Toulouse sosisi ile patates salatası, mercanbalığı dolması, turp filizi salatası, iri bir ayçöreği ve balla tatlandırılmış çay getirmişti; bunlara bakmak bile iştahımı açmıştı.

<Keyfini çıkararak ye. Hiç bırakmadan hepsini bitir, e mi!> dedi kız el hareketleriyle.

"Söyler misin sen kimsin?" diye sordum.

<Ben *benim*, hepsi bu.>

"Ama Koyun Adam bana senin var olmadığını söyledi. Dahası..."

Kız, parmağını ince dudaklarının üstüne koydu. Hemen sustum.

<Koyun Adam'ın kendi dünyası var. Benim, kendi dünyam. Senin sana ait bir dünyan var. Öyle değil mi?>

"Öyle tabii."

<Bu yüzden Koyun Adam'ın dünyasında benim var olmamam, benim var olmadığım anlamına gelmez.>

"Diğer bir deyişle, bir sürü dünya birbirine karışıyor. Senin dünyan, benim dünyam, Koyun Adam'ın dünyası. Bazen bunların birbiriyle çakıştığı da oluyor, hiç çakışmadığı da. Bunu demek istiyorsun, değil mi?"

Kız başını iki kez hafifçe sallayarak onayladı.

Büsbütün akılsız biri değilimdir aslında. O iri siyah köpek tarafından ısırıldıktan sonra kafam biraz tuhaf çalışıyordu sadece.

Masada yemeğimi yerken, kız yatağa oturup beni izledi. Küçük ellerini kenetlemiş, düzgünce dizlerinin üzerine koymuştu. Sabah güneşinin ışığını alan, narin bir cam biblo gibi görünüyordu.

15

"Seni annem ve beslediğim sığırcık kuşuyla tanıştırmak isterdim" dedim. "Sığırcık kuşum hem akıllı hem de sevimlidir."

Kız başını azıcık yana eğdi.

"Annem de iyi biridir. Sadece benim için fazla endişeleniyor. Küçükken bir köpek tarafından ısırıldığım için."

<Nasıl bir köpekti?>

"Çok iri ve siyahtı. Mücevherlerle süslü deri bir tasması vardı, yeşil gözlü ve çok uzun bacaklıydı, her patisinde altı tırnağı vardı. Kulaklarının ucu ikiye ayrıktı, burnu güneş yanığı gibi kahverengiydi. Sen bir köpek tarafından ısırıldın mı hiç?"

<Hayır> dedi kız. <Haydi artık köpeği unut da yemeğini ye.>

Sustum ve yemeğimi yedim. Sonra içine bal konmuş sıcak çayımı içtim. Böylece vücudum ısındı.

"Buradan kaçmak zorundayım" dedim. "Hem annem benim için endişeleniyordur, hem de sığırcık kuşuma yem vermeliyim."

<Kaçarken beni de yanında götürür müsün?>

"Elbette" dedim. "Ama başarabilir miyim emin değilim. Ayak bileğim bu demir topa zincirlenmiş durumda, koridor ise labirent gibi. Ayrıca buradan kaçarsam, Koyun Adam'ın başına çok kötü şeyler gelir. Buradan kaçmama izin verdiği için."

<Koyun Adam da bizimle gelebilir. Üçümüz birlikte kaçarız.>

"Koyun Adam bizimle gelir mi ki?"

Güzel kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonra, aynı önceki gece olduğu gibi hafifçe aralık duran kapıdan çevik adımlarla çıkıp gitti.

16

Masamın başında kitap okurken, kapının kilidinin açılma sesini duydum, Koyun Adam elindeki tepside tatlı çörek ve limonata ile içeri girdi.

"Sana geçen gün söz verdiğim tatlı çöreklerden getirdim, daha yeni kızarttım, çıtır çıtır ve lezzetli."

"Teşekkürler Koyun Adam."

Kitabı kapattım, hemen tatlı çörekten bir lokma ısırdım. Dışı çıtır çıtırdı, içi ise o kadar yumuşaktı ki ağzımın içinde eridi, gerçekten de lezzetliydi.

"Böylesine lezzetli çöreği hayatımda ilk kez yiyorum" dedim.

"Az önce ben kızarttım" dedi Koyun Adam. "Hamurunu da ben yoğurdum."

"Koyun Adam, bir yerde tatlı çörek dükkânı açsan, çok iyi iş yapar doğrusu."

"Bunu bazen ben de düşünüyorum. Ne kadar da iyi olurdu."

"İstersen yapabilirsin."

"Ama kimse benden hoşlanmaz ki. Kıyafetim böylesine tuhafken; hem dişlerimi de pek fırçalamıyorum."

"Ben sana yardım ederim" dedim. "Tatlı çöreklerin satışını yapar, müşterilerle ilgilenir, para hesabını tutar, reklamını yapar, tabakları yıkarım; bunların hepsini bana bırak sen. Koyun Adam'ın içeride

tatlı çörek kızartması yeter. Hem diş fırçalamayı da öğretirim sana."

"Bu harika olur" dedi Koyun Adam.

17

Koyun Adam gidince okumaya geri döndüm. *Bir Osmanlı Vergi Tahsildarının Güncesi* adlı kitabı okurken yine vergi tahsildarı İbn Armut Hasir oldum. Gündüz İstanbul sokaklarında dolaşıp vergi topladım, akşamüzeri eve dönüp papağanıma yem verdim. Gece gökte jilet gibi ince, beyaz ay süzülüyordu. Uzaktan, birinin çaldığı neyin sesi duyuldu. Bir siyahi hizmetçi odamda bir tütsü yaktı, küçük bir sineklik ile etrafımdaki sivrisinekleri kovdu.

Yatak odasında üç karımdan biri, güzel bir genç kadın beni bekliyordu. Hücreme yemek getiren kızdı bu.

<Ay ne güzel> dedi. <Yarın hilale dönecek.>

"Papağana yem vermeliyiz" dedim.

<Papağana daha demin yem vermemiş miydin?> diye sordu kız.

"Öyleydi, değil mi? Daha demin vermiştim" dedim, İbn Armut Hasir olan ben.

Jilet gibi ayın ışığı, kızın pürüzsüz bedenine büyüleyici bir ışık halinde vuruyordu.

<Ay ne güzel> diye tekrarladı kız, <hilal, kaderimizi tayin edecek.>

"Umarım öyle olur" dedim.

18

Hilal gecesi, kör bir yunus gibi sessizce yaklaştı.

Akşamüzeri, yaşlı adam beni görmeye geldi. Masa başında kitap okumaya dalmış olduğumu görünce sevindi. Onun sevindiğini görünce ben de biraz mutlu oldum. Ne olursa olsun, birisinin sevindiğini görmek hoşuma gidiyordu.

"Aferin sana" dedi yaşlı adam, hışır hışır çenesini kaşırken. "Düşündüğümden daha fazla ilerledin. Akıllı çocuk."

"Evet, teşekkürler" dedim. Övülmeyi çok severim.

"Kitap okumayı ne kadar erken bitirirsen, buradan da o kadar erken çıkabilirsin" dedi yaşlı adam. Sonra parınağını kaldırıp, "Anladın mı?" diye sordu.

"Evet" dedim.

"Seni rahatsız eden bir şey var mı?"

"Evet" diye yanıtladım. "Annem ve sığırcık kuşum iyiler mi acaba? Aklıma takılıyor da."

"Dünya bir şekilde dönmeye devam eder" dedi yaşlı adam, kaşlarını çatarak. "Herkes kendini düşünür ve yaşamaya devam eder. Annen de öyledir, sığırcık kuşun da. Dünya bir şekilde dönmeye devam eder."

Ne dediğini pek anlamamıştım ama, "Peki" kelimesi çıkmıştı ağzımdan.

19

Yaşlı adam gittikten bir süre sonra, kız odama geldi. Kız her zamanki gibi hafifçe aralık kapıdan içeri girmişti.

"Bu gece hilal var" dedim.

Kız sessizce yatağın üzerine oturdu. Çok yorgun görünüyordu. Yüzü her zamankinden daha inceydi sanki, öyle saydamdı ki arkasındaki duvarı görebiliyordum.

<Hilalden dolayı> dedi. <Hilal, bizden pek çok şeyi çalıp götürür.>

"Benim biraz gözlerimi acıtıyor sadece."

Kız yüzüme bakıp başını öne doğru hafifçe eğerek onayladı. <Seninle ilgisi yok. Bu yüzden endişelenme. Buradan kaçmayı mutlaka başaracaksın.>

"Peki sen?"

<Beni merak etme. Birlikte kaçabilecek gibi görünmüyoruz ama mutlaka arkandan geleceğim.>

"Ama sen olmayınca dönüş yolunu bulamam ki."

Kız hiçbir şey demedi. Yanıma gelip yanağıma bir buse kondurdu yalnızca. Sonra da kapı aralığından sessizce çıkıp gitti. Ben ise yatağa oturdum ve uzun bir süre öylece durdum. Kız beni öptükten sonra aklım karışmış, hiçbir şey düşünemez olmuştum. Bununla birlikte, endişem, endişe olarak nitelendirilemeyecek bir endişeye dönüşmüştü. Tam olarak endişe diye nitelendirilemeyecek endişe de-

diğim şey, sonuçta o kadar da endişe verici olmayan bir şeydi.

20

Nihayet Koyun Adam geldi. Elinde tatlı çörekle dolu bir tabak vardı.

"Hey, pestilin çıkmış gibi görünüyorsun. Hasta mısın yoksa?"

"Hayır, sadece düşünüyordum da" dedim.

"Bu akşam buradan kaçıyormuşsun diye duydum. Ben de seninle birlikte gelebilir miyim?"

"Elbette gelebilirsin. Peki kimden duydun kaçacağımı?"

"Az önce koridorda karşılaştığım bir kız söyledi. Ben de seninle birlikte gidecekmişim dediğine göre. Burada bu kadar güzel bir kız olduğunu hiç bilmiyordum. Senin arkadaşın mı?"

"Şey, evet" dedim.

"Öyle demek. Keşke benim de öyle harika bir kız arkadaşım olsa."

"Buradan çıkabilirsek Bay Koyun Adam, sen de şüphesiz harika arkadaşlar edinebilirsin."

"Bu şahane olur" dedi Koyun Adam. "Ama kaçmayı başaramazsak, ikimizin başına da çok kötü şeyler gelir."

"Başımıza kötü şeyler gelmesi demek, tüylü kurt-

çukların olduğu küpün içine atılmak demek mi yoksa?"

"Şey, evet, öyle" dedi Koyun Adam, kasvetli bir yüz ifadesiyle.

On bin tüylü kurtçukla bir küpün içinde üç gün geçirmeyi düşününce, tüylerim ürperdi. Ama yeni kızarmış tatlı çörek ile kızın yanağıma kondurduğu busenin sıcaklığı, endişelerimi alıp götürdü. Tatlı çörekten ben üç tane yedim, Koyun Adam tam altı tane yedi.

"Karnım acıkırsa hiçbir şey yapamam çünkü" dedi Koyun Adam, kendini savunur gibi. Sonra da tombul parmağıyla dudaklarına bulaşan şekeri sildi.

21

Bir yerlerde duvar saati akşam dokuzu vurdu. Koyun Adam ayağa kalktı ve kollarını haldır huldur sallayarak kıyafetini bedenine oturttu. Hareket vaktiydi. Ayak bileğime bağlı topu çıkardı.

Odadan çıkıp loş koridorda yürümeye başladık. Ayakkabılarımı odada bırakmıştım, çıplak ayakla yürüyordum. Annemin, o deri ayakkabıları bir yerlerde bırakıp döndüğümü öğrenince bana kızacağını tahmin ediyordum. Kaliteli deri ayakkabılardı ve annem onları bana doğum günümde armağan etmişti. Ama koridorda yürürken ses çıkarıp da yaşlı adamı uyandırmamam gerekiyordu.

Büyük demir kapıya varana dek deri ayakkabılarımı düşündüm hep. Koyun Adam, hemen önümden yürüyordu. Elinde mum taşıyordu. Koyun Adam'ın boyu benim boyumun yarısı kadardı, burnumun dibinde kulakları aşağı yukarı hopluyordu.

"Baksana Bay Koyun Adam" diye fısıldadım ona.

"Ne var?" dedi fısıltıyla.

"Yaşlı adamın kulakları iyi işitir mi?"

"Bugün hilal olduğundan odasında mışıl mışıl uyuyordur o. Ama öyle yaşlı görünse de çok dikkatlidir. Ayakkabılarını unutsan iyi olur yani. Ayakkabının yenisi alınır ama beyin ve yaşam yerine konmaz."

"Haklısın Bay Koyun Adam."

"Eğer uyanırsa hemen koşup gelir ve söğüt dalıyla bana pat pat diye vurursa, sana artık hiçbir şekilde yardım edemem. Seni kurtaramam. Bana vurduğunda hiçbir şey yapamıyorum, sanki kölesi oluveriyorum."

"O söğüt dalının özel bir gücü mü var?"

"Hımm... Var mı acaba?" diyen Koyun Adam biraz düşündü. "Normal bir söğüt dalı değil mi acaba? Bilmiyorum."

22

"Sana onunla vurunca hiçbir şey yapamayacak hale mi geliyorsun Koyun Adam?"

"Öyle bir şey. Hı hı. Bu yüzden deri ayakkabılarını unutsan iyi edersin."

"Peki. Aklıma bile getirmem" dedim.

Uzun koridorda hiçbir şey konuşmadan biraz daha yürüdük.

"Hey" dedi Koyun Adam, kısa bir süre sonra.

"Ne var?"

"Ayakkabılarını unuttun artık değil mi?"

"Evet. Unuttum" diye yanıtladım. Ama bu soru, nihayet unutmuş olduğum ayakkabılarımı hatırlatmıştı yeniden.

Merdiven soğuk ve kaygandı, taş basamakların kenarları aşınıp yuvarlaklaşmıştı. Arada böcek gibi bir şeylerin üzerine basıyordum. Karanlıkta, çıplak ayakla böcek ezmek pek keyifli bir şey değildi. Yumuşak ve yapışkan bir şeylere basıyor gibiydim, bazen de sert, çıtırdayan bir şeylere. Ayakkabılarımı giyseydim keşke diye düşündüm.

Uzun merdivenlerden çıkıp sonunda demir kapıya ulaştık. Koyun Adam cebinden anahtar destesini çıkardı.

"Sessizce açmalıyım. Beyefendiyi uyandırmayayım."

"Tamam" dedim.

Koyun Adam anahtar deliğine anahtarı sokup sola çevirdi. Anahtar kilitte şakırt diye döndü, kilit açıldı. Sonra kulak tırmalayan bir gıcırtı ile kapı ardına kadar açıldı. Hiç de sessiz değildi.

"Bundan sonrası çok karışık bir labirent" dedim.

"Hıı. Öyle" dedi Koyun Adam. "Gerçekten de labirent vardı diye kalmış aklımda. Pek iyi hatırlayamasam da bir çaresine bakacağız artık."

Bunu duymak beni biraz endişelendirmişti. Labirentlerin zor yanı, seçtiğin yolun doğru olup olmadığını, sonuna kadar gitmeden bilememendir. Sonuna kadar ilerleyip de yolu karıştırdığını anladığında, geri dönüp baştan başlamak için çok geç olabilir. İşte labirentlerin sorunlu noktası da budur.

23

Koyun Adam tam da tahmin ettiğim gibi yolu defalarca karıştırdı, defalarca gittiği yoldan geri döndü. Ama bir şekilde de hedefimize yaklaşıyor gibiydik. Bazen yolumuzu kesen duvarda parmağını gezdirip o parmağını büyük bir dikkatle yalıyordu. Çömelip duvara kulağını dayadığı da oluyordu. Tavana ağ kurmuş örümceklerle fısır fısır konuştuğu da. Bir dönemece geldiğinde bir hortum gibi fırıl fırıl dönüyordu. Bu Koyun Adam'ın labirent yollarını hatırlama şekliydi. Normal bir insanın hatırlama tarzından çok farklıydı.

Bu arada zaman hiç durmadan akıp gitti. Şafak sökmek üzereydi, hilalin etrafındaki karanlık hafiften açılmaya başlamıştı. Koyun Adam'la ikimiz hız-

la ilerlemeye devam ediyorduk. Hava aydınlanmadan önce ne yapıp edip son kapıya varmak zorundaydık. Eğer öyle yapmazsak yaşlı adam uyanacak ve benimle Koyun Adam'ın ortadan kaybolduğunu fark edip hemen peşimize düşecekti.

"Başarabilecek miyiz sence?" diye sordum.

"Hı hı, iyi gidiyoruz. Buraya kadar geldik, bundan sonrası artık çocuk oyuncağı."

Gerçekten de Koyun Adam doğru yolu bulmuştu. Koyun Adam'la ikimiz bir dönemeçten diğerine saparak hızlı adımlarla koridorları geçtik. Sonunda dolambaçsız olan son koridora çıktık. Koridorun sonunda bir kapı vardı, kapı aralığından bir ışık süzülüyordu.

"Bak, demiştim sana tam olarak hatırlarım diye" dedi Koyun Adam övünerek. "Artık tek yapmamız gereken, o kapıdan çıkmak. Ondan sonra özgürüz."

Kapıyı açtık; karşımızda yaşlı adam ve bir köpek beklemekteydi.

24

Orası benim yaşlı adamla ilk görüştüğüm odaydı. Kütüphanenin bodrum katındaki 107 no.'lu oda. Yaşlı adam masanın başına oturmuş, gözünü bana dikmiş bakıyordu.

Yaşlı adamın yanında iri, siyah bir köpek vardı. Mücevherlerle süslü tasması ile yeşil gözlü bir köpekti. Bacakları tombuldu, her patisinde altışar tırnağı vardı. Kulaklarının ucu ikiye ayrıktı, burnu güneş yanığı gibi kahverengiydi. Çok eskiden, beni ısıran köpekti bu. Dişlerinin arasında, kanlar içindeki sığırcık kuşumu tutuyordu.

Elimde olmadan küçük bir çığlık attım, bayılacak gibi oldum. Koyun Adam, düşmek üzereyken tuttu beni.

"Sizi burada bekledik durduk" dedi yaşlı adam. "Neden bu kadar geciktiniz, ha?"

"Her şeyi izah edebilirim" dedi Koyun Adam.

"Hişşt, kapa çeneni" diye bağırdı yaşlı adam. Arka cebinden söğüt dalını çıkarıp pat diye masaya vurdu. Köpek kulaklarını dikti, Koyun Adam sustu kaldı. Etraf sessizliğe büründü.

"Eveet" dedi yaşlı adam, "size ne ceza vermeli şimdi?"

"Hilal olan gecelerde siz mışıl mışıl uyumaz mıydınız?" diye sordum çekine çekine.

"Hımm" diye küçümseyerek güldü yaşlı adam, "arsız bir çocuksun sen. Bunu sana kim söyledi bilmiyorum ama ben o kadar kolay lokma değilimdir. Sizin aklınızdan geçeni ben gün ışığı altındaki karpuz tarlası kadar rahat görebiliyorum."

Gözlerim karardı. Sığırcık kuşum dikkatsizliğimin kurbanı olmuştu. Ayakkabılarını kaybetmiştim

ve annemi bir daha hiç göremeyebilirdim.

"Sen" dedi yaşlı adam, söğüt dalıyla Koyun Adam'ı işaret ederek, "seni keskin bir bıçakla parçalara ayırıp çıyanlara yem edeceğim."

Koyun Adam benim arkama gizlenip tir tir titremeye başladı.

25

"Sana gelince" diye beni işaret etti yaşlı adam, "seni köpeğe yem yapacağım. Canlı canlı, yavaş yavaş yedireceğim seni köpeğe. Çığlıklar ata ata öleceksin. Ancak beynin bana ait. Kitapları tam okumadığın için pek yumuşak değildir ama benim için fark etmez. Beynini yudum yudum içeceğim."

Yaşlı adam dişlerini göstererek güldü. Köpeğin yeşil gözleri, heyecanlanmış gibi ışıltıyla parladı.

Ama o sırada, köpeğin dişleri arasındaki sığırcık kuşunun hafif hafif büyümeye başladığını fark ettim. Kuş giderek tavuk boyutuna ulaştı, bir kriko gibi köpeğin ağzını zorlayıp açtı. Köpek inlemeye çalışsa da artık çok geçti. Ağzı parçalanıp açıldı, kemiklerin kırılıp dağılma sesi duyuldu. Yaşlı adam hayretler içinde söğüt dalıyla sığırcık kuşuna vurmaya başladı. Ne var ki, kuş büyümeye devam ediyordu, sonunda bir boğa büyüklüğüne ulaştı ve yaşlı adamı duvara iyice yapıştırdı. Dar oda,

sığırcık kuşunun güçlü kanatlarının sesiyle dolmuştu.

<Haydi, kaçın şimdi> dedi sığırcık kuşu. Ama sesi o kızın sesiydi sanki.

"Peki ya sen?" diye sordum, aslında kız olan sığırcık kuşuna.

<Beni merak etme. Arkanızdan geleceğim. Haydi, acele edin. Acele etmezseniz sonsuza dek kaybolursunuz> dedi sığırcık kuşu olan kız.

Dediği gibi yaptım. Koyun Adam'ın elinden tutarak, odadan fırlayıp çıktım. Ardıma bakmadan.

Sabahın erken saatinde kütüphanede hiç kimse görünmüyordu. Holün yanından geçtik, okuma odasının penceresini açıp dışarı attık kendimizi. Nefes nefese parka koştuk, ikimiz de kendimizi yüzüstü çimenlere bıraktık. Gözlerimi kapatıp derin derin soluk aldım. Uzun bir süre açmadım gözlerimi.

Gözlerimi açınca, Koyun Adam'ı göremedim yanımda. Ayağa kalkıp etrafa bakındım. Yüksek sesle Koyun Adam'ın adını haykırdım. Ama cevap gelmedi. Sabah güneşinin ilk ışıkları ağaçların yapraklarına vuruyordu. Koyun Adam hiçbir şey demeden ortadan kaybolmuştu. Tıpkı sabah çiyinin buhar olup uçması gibi.

26

Eve döndüğümde annem masaya sıcak kahvaltı hazırlamış beni bekliyordu. Hiçbir şey sormadı. Ne okuldan geri gelmeyişim, ne üç geceyi dışarıda geçirmiş olmam, ne de ayağımda ayakkabılarıının olmamasıyla ilgili tek bir sitemde bulundu. Hiç de ona uygun bir davranış değildi bu.

Sığırcık kuşum yoktu. Ardında sadece boş bir kafes kalmıştı. Anneme bununla ilgili hiçbir şey sormadım. Bu konuya değinmemenin daha iyi olacağını hissediyordum. Annemin yandan görünen yüzü sanki gölge vurmuş gibiydi; her zamankinden daha kararmış görünüyordu. Ya da bana öyle gelmişti.

O günden sonra bir daha kütüphaneye gitmedim. Belki de kütüphane yetkilileriyle görüşüp başıma gelenleri onlara anlatmalı, kütüphanenin bodruın katında bir hücre olduğunu onlara söylemeliydim. Öyle yapmazsam, belki bir gün bir başka çocuk benimle aynı şeyleri yaşayabilirdi. Ne var ki, günbatımında o kütüphaneye bakmak bile dizlerimin bağının çözülmesine yetiyordu.

Ara sıra kütüphanenin bodrum katında bıraktığım deri ayakkabılarım geliyor aklıma. Sonra Koyun Adam'ı, hiç konuşmayan kızı düşünüyorum. Acaba yaşadıklarıının ne kadarı gerçekti? Dürüst olmam gerekirse, ne kadarının gerçek olduğundan emin değilim. Kesin olarak bildiğim tek şey, deri

ayakkabılarımla sığırcık kuşumu gerçekten kaybetmiş olduğum.

Geçen hafta salı günü annem öldü. Nedeni bilinmeyen bir hastalıktan çekiyordu, o sabah, silinip gider gibi sessizce ölüverdi. Küçük bir cenaze töreni yapıldı. Artık tamamen tek başıma kaldım. Annem yok. Sığırcık kuşum yok. Koyun Adam da yok. Kız da. Şimdi, saat gecenin ikisi ve ben tek başımayım, o kütüphanenin bodrumundaki hücreyi düşünüyorum. Tek başımayken, etrafımdaki karanlık çok koyu. Sanki hilal gecesinin zifiri karanlığı gibi.

Neden bunlar benim başıma gelmek zorundaydı ki?

Oysa tek yaptığım, kitap ödünç almak için kütüphaneye gelmekti.

"O kadar da canını sıkma" dedi Koyun Adam, beni avutmak için.

"Baksana Koyun Adam" dedim. "Neden o yaşlı

adam benim beynimi yemek istiyor ki?"

"Bilgiyle dolu beyin çok lezzetli olur çünkü. Yumuşacıktır.

Aynı zamanda böyle topak topaktır."

İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

ÇEVİREN: ALİ VOLKAN ERDEMİR

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 35

ISBN 978-605-09-3883-8

DK DOĞAN KİTAP